

Zuzanna Grochowska

portfolio

Zuzanna Grochowska — ur. 1994 r, absolwentka i wykładowca wydziału Grafiki warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych oraz Historii sztuki Uniwersytetu Warszawskiego. Jest finalistką 17 edycji *Artystycznej Podróży Hestii*. Brała udział w projekcie indywidualnym *SOON*, realizowanym przez Fundację Rodziny Staraków. Otrzymała dwukrotnie stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego — za wybitne osiągnięcia w sztuce oraz na realizację projektu. Pod koniec roku 2019 została wyróżniona za niekonwencjonalne myślenie o malarstwie w ogólnopolskim Przeglądzie Malarstwa Młodych *Promocje* w Legnicy. W 2021 roku jej prace były pokazywane na rynku zagranicznym w ramach Doncaster Art Fair, a także została wybrana do międzynarodowego programu International Summer Academy of Fine Arts w Salzburgu. W 2022 roku jej prace znalazły się na wystawach ogólnopolskich, takich jak *Laboratorium rzeźby* oraz 47 Biennale *Salon zimowy* oraz galeryjnych *Sny i sekrety* w galerii Tlen. W 2023 zaprezentowała swoje prace w ramach wystawy jubileuszowej 55 lecia wydziału Grafiki oraz na wystawie *Fizyka świata miękkiego* w galerii Sotto 63 w Warszawie, którą współtworzyła z artystką Sarą Ilią. Jej twórczość znajduje się w zbiorach instytucji kultury oraz w kolekcjach prywatnych w Polsce, Austrii, Wielkiej Brytanii i Hiszpanii.

Zajmuję się działaniami z obszaru malarstwa, rzeźby i instalacji. Moje zainteresowania artystyczne oscylują wokół badania niestabilności rzeczywistości, iluzji i ich wpływu na percepcję odbiorcy. Fascynują mnie kwestie związane z fizyką kwantową, naturą rzeczywistości oraz równowagą — zarówno fizyczną, jak i emocjonalną. Swoje dążenia podporządkowuję chęci wynalezienia pionierskiej techniki, usytuowanej na styku sztuki i nauki. Obiekty, które tworzę, balansują na pograniczu sztuk pięknych i użytkowych. Staram się kwestionować schematy poznawcze, ukazując dynamiczne relacje między przestrzenią, obiektem i ludzką interakcją. W treści pozostawiam widzowi szerokie pole do interpretacji, chcąc dać mu moment refleksji nad własną wrażliwością, aby następnie poprowadzić go kluczem interpretacyjnym, który kryje się w kolejnej warstwie pracy. Motywacją do udziału w naborze jest chęć rozwinięcia tych zagadnień oraz zainicjowania dialogu z pracami Sary Ilii i widzami na temat tego, jak zmieniające się otoczenie wpływa na nasze postrzeganie świata. Wystawa stanowiłaby dla mnie przestrzeń do zaprezentowania mojej sztuki w kontekście szerszej dyskusji o ewolucji rzeczywistości i poszukiwania nowych form wyrazu artystycznego.

Efekty uboczne II (Nokturn)

gips, drewno, żywica, czarna farba, 70x75x35 cm, 2022

Praca powstała z elementów odrzuconych z innej instalacji, składającej się z setek odlewów balonów. Balon, jako forma kulista, wypełniona powietrzem stanowi nieprzewidywalną matrycę odlewniczą. Pęka, zmienia objętość, farbuję lub elektryzuje się, uniemożliwiając uzyskanie pełnej formy. Rezultatem tych niedoskonałości stały się obiekty badające zagadnienia materii i struktury, a w tym konkretnym eksperymencie: efekty uboczne procesu twórczego. Materiałem użytym do pracy to gips. Urzeka mnie jego krucha, łatwo ulegająca destrukcji natura. W zamyśle procesu istotnym było zrozumienie natury tego projektu: nie będzie to obiekt ponadczasowy. Przez wzgląd na swą niestabilną naturę, płynnie koresponduje z charakterem dzisiejszej rzeczywistości.

Plastikowa Apoteoza

termoformowany plastik, światło LED, kontener, 6x2,4x2,6 m, 2019-2020

Instalacja *Plastikowa apoteoza* to produkt mojego widzenia, umożliwiający obserwację każdej właściwości sceny wizualnej: kształtu, barwy, przestrzennej organizacji i dynamiki. Głównym założeniem projektu jest podjęcie dialogu z przestrzenią, zamkniętą w kontenerze spedycyjnym, ale również sprawdzenie jednostkowej predyspozycji do adaptacji i skłonności komunikacyjnych. Wybór kontenera jako przestrzeni ekspozycyjnej był zamierzony. Myślałam o funkcjach, jakie często pełnią te duże „blaszane puszki”, kojarzone pejoratywnie z handlem ludźmi i migracjami oraz przechowywaniem odpadów. Punktem wyjścia była jednak modularność tych konstrukcji, którą powieliłam we wnętrzu za pomocą identycznych paneli plastikowych. Przestrzeń ma „atakować” wizualnie widza od pierwszego momentu spotkania. Podczas przebywania w całkowicie zdeformowanej i nieczytelnej przestrzeni, nasze zmysły zostają postawione przed pytaniem: czego doświadczamy? Biel przestrzeni w połączeniu z oświetleniem uzyskuje temperaturę barwową zbliżoną do światła słonecznego, co zaburza odbiór rzeczywisty i prowadzi do powstawania halucynacji. Plastik użyty do budowy pomieszczenia, pomimo swej pospolitej natury, łatwo imituje coś szlachetnego. Świadomie ocieram się o granicę kiczu, wykorzystując do instalacji spopularyzowane obecnie tworzywo jakim jest plastik. Problem nadmiernej produkcji, segregacji, rozkładu, skala zniszczeń wywołanych przez jego składowanie, zbliża mnie do stwierdzenia, iż to jego ponadczasowa natura hipnotyzuje, zwracając uwagę na czające się widmo zagłady ludzkości, która ostatecznie „utonie” w lawinie przedmiotów, które wytworzyła.

Can we rely on our senses and determinate whether space is flat, concaved or convex when light makes it impossible to see?

Cykl Dom (Symulacje 1 i 2)

olej na płótnie, 100x120 cm, 2023

W obrazach czerpię inspirację głównie z aktualnych emocji, ale też z iluzji optycznych i materiałów, dążąc do wywoływania napięć między kolorami i wielowymiarowymi odbiciami. W przedstawianej serii eksploruję koncepcję domu, który pełni rolę zarówno fizycznej struktury, jak i metafory. Wchodząc do niego, struktura ulega przemianom, odzwierciedlając zmieniające się nastroje domowników i tworząc dynamiczne środowisko. Dom to miejsce kojarzące się z regeneracją w bezpiecznym środowisku. Przekształcenie domu w postaci tytułowych symulacji odnosi się do teorii o naturze rzeczywistości, która zakłada, że to, co nas otacza, jest powielonym i przekształconym odbiciem jednego miejsca, wytworem naszej wyobraźni. Jest odniesieniem do tego co widzialne, lecz nie zawsze realne. W ten sposób dom jawi się jako majak lub fantastyczny kształt. Zupełnie niczym widmo.

One Time Wonder

olej na płótnie, 200x150 cm, 2024

Maluję niebo, ponieważ stanowi dla mnie metaforę nieustannie zmieniającej się i nieuchwytnej rzeczywistości. Jego dynamiczny charakter skłania do refleksji nad ulotnością świata, którego często nie dostrzegamy w codziennym pośpiechu. W moich pracach kwestionuję, czy kolory i kształty, które przedstawiam, są częścią realnego świata, czy raczej wytworem naszej percepcji. Tytuł pracy „One Time Wonder” odnosi się do wyjątkowości i niepowtarzalności każdej chwili, zwłaszcza w kontekście zmieniającej się rzeczywistości. Każdy moment, który obserwujemy, jest jedyny w swoim rodzaju, a jednocześnie łatwo go przeoczyć, stąd chciałabym, aby obraz opowiadał o lekcji z uważności. W tej zmienności szukam jednak punktu stałości. Pod powierzchnią podniebnych pejzaży ukrywam autoportrety oraz wizerunki bliskich mi osób, które symbolizują moje kluczowe wartości i potrzeby. To one stanowią dla mnie kotwicę w tym niepewnym krajobrazie, przypominając o znaczeniu równowagi i stabilności, którą odnajduję w relacjach z otoczeniem i najbliższymi.

BIOGRAFIA

Sara Ilia

Urodzona w 1995. W 2019 roku obroniła dyplom na Wydziale Grafiki warszawskiej ASP. Zajmuje się szeroko rozumianą działalnością artystyczną, lecz malarstwo stanowi dla niej najważniejszy środek wyrazu. Tworzy prace, których bohaterem jest człowiek oraz ciało, które staje się nośnikiem znaczeń. Kształtem, komponowanym i powielanym w swobodny sposób jednocześnie osiągającym wymiar duchowy i emocjonalny. Sara w swoich pracach buduje nastój delikatności i intymności, a czasami nostalgii i niepokoju. Objawia się on w gestach, układzie ciał, intensywności i kontrastach koloru. Artystka opowiada o ludzkich potrzebach, pragnieniach i uczuciach oraz o ich ciągłym przenikaniu się. Uczestniczyła wielu wystaw i festiwali w kraju i za granicą.

Jej prace były pokazywane na wystawach o randze krajowej jak *Promocje 2021* w Galerii Sztuki w Legnicy czy *2. Biennale Sztuki* w Tarnowie 2024 oraz międzynarodowej, m.in. *Body Ideals* w Museum Ovartaci w Danii. O jej twórczości pisano na łamach magazynu K-Mag. Prace artystki znajdują się w kolekcjach prywatnych w Polsce, Wielkiej Brytanii, Kanadzie, Hiszpanii, Szwecji i we Francji.

Językiem mojego malarstwa jest ciało. To poprzez jego charakter — układ, gesty, barwę — opowiadam swoje historie. Moje przekonanie o ważności emocji i doświadczeń ciała znajduje swoje potwierdzenie w książce Antonio Damasio *Błąd Kartezjusza: Emocje, Rozum i Ludzki Mózg*. Profesor neurologii behawioralnej przedstawia teorię, że emocje i ciało są nieodłączną częścią procesu myślenia i podejmowania decyzji. Odrzuca tradycyjną koncepcję Kartezjusza, która zakładała dualizm umysł-ciało, czyli przekonanie, że umysł jest odrębny i niezależny od ciała.

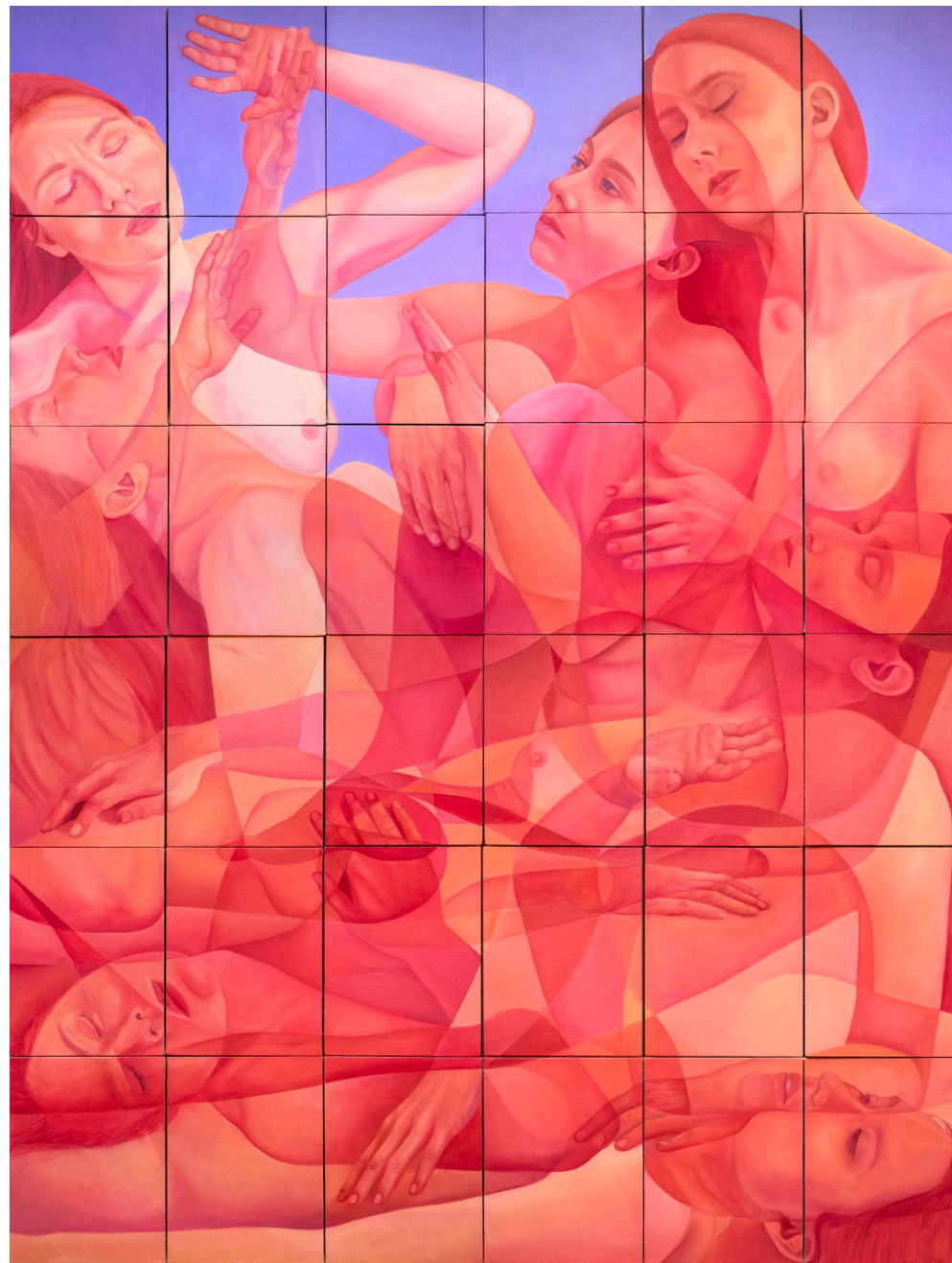
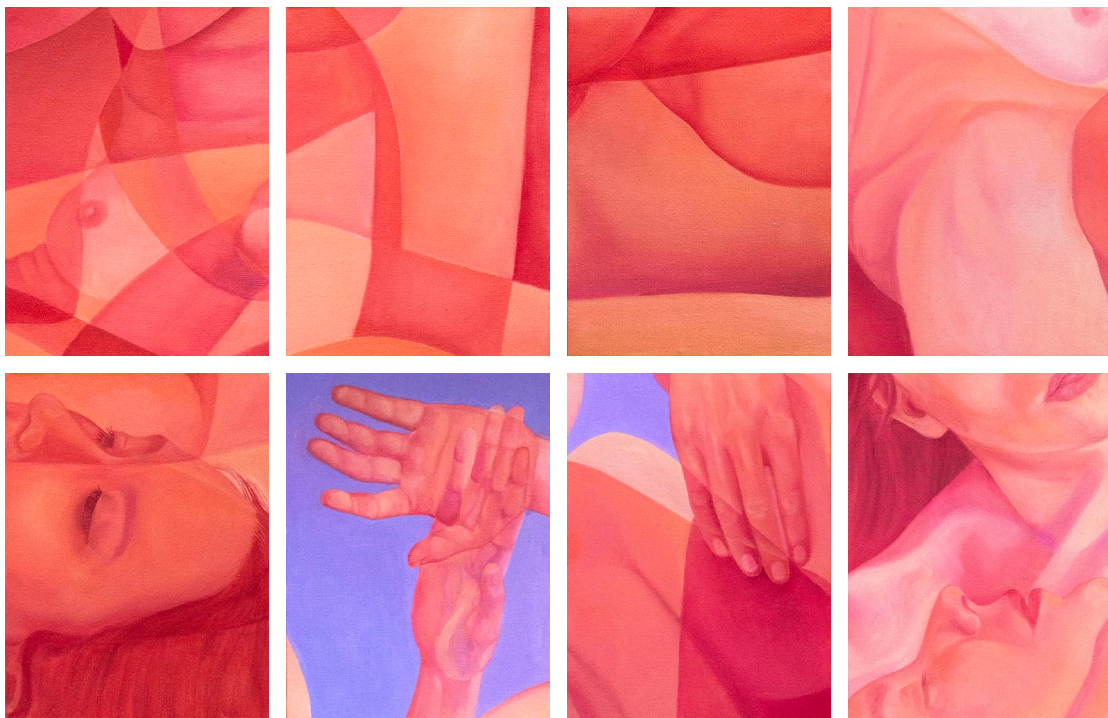
Poprzez ciało opowiadam o złożoności ludzkiej psychiki. Nie ukrywam jej ciemniejszych stron, ale pokazuję ich wagę i nieodłączność od naszego istnienia. Motywacją do zrealizowania projektu *Make You Feel Better* z Zuzanną Grochowską jest pragnienie stworzenia przestrzeni do refleksji; nauki prawidłowego odczytywania reakcji naszego organizmu oraz drogi do zrozumienia naszych emocji.

PROJEKT 1

W prezentowanej pracy starałam się uchwycić moment duchowości — spokojną chwilę, w której pragniemy zanurzyć się na dłużej.

Jednocześnie eksperymentuję w tym obrazie z formą ludzkiego ciała – upraszczam ją poprzez kolejne warstwy, co sprawia, że niektóre elementy w momencie oderwania ich od całości, stają się czysto abstrakcyjne. Płótna przymocowane są do sklejki w sposób umożliwiający swobodą manipulację ich rozmieszczeniem, dając tym samym nieskończone możliwości kompozycyjne. Pragnę w ten sposób zachęcić widzów do aktywnego zaangażowania się w dzieło.

*searching for the sun, 2024, olej na płótnie, 153 x 118 cm
(36x 24 x 18 cm na sklejce 153 x 118 cm)*

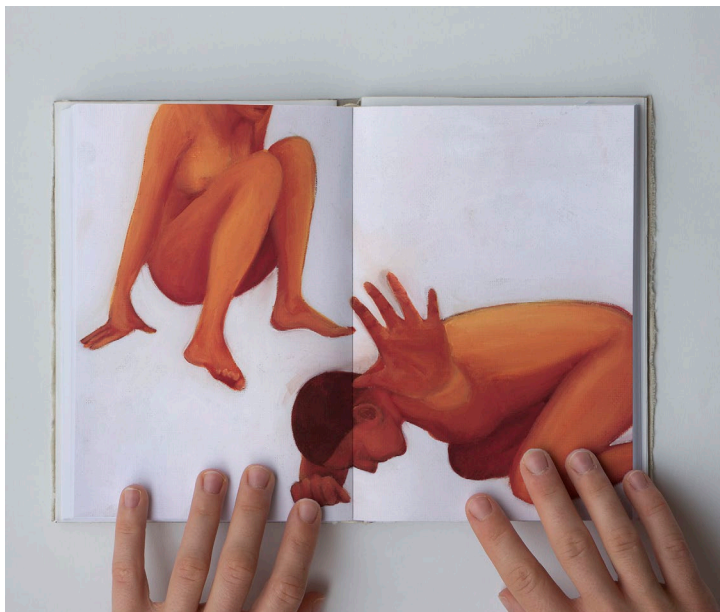

PROJEKT 2

[bez tytułu]

praca dyplomowa zrealizowana w pracowni projektowania książki
prof. Macieja Buszewicza, 2019 r.

Książka jest wariacją na temat słownika – zawiera 100 subiektywnych definicji uczuć i emocji, zebranych od mniej lub bardziej znanych mi osób. Staralam się zachować ich naturalność i intymność, dlatego też zdecydowałam nie ingerować w samą treść. Definicje ułożone są według mojego własnego systemu porządkowania, tworząc tym samym scenariusz, jaki mogłoby napisać samo życie. Próba definiowania emocji, choć trudna, pomaga lepiej je zrozumieć i świadomie przeżywać. Definicje uzupełniają ilustracje, które w moim wyobrażeniu odzwierciedlają reakcje naszego ciała na dane emocje, jakie moglibyśmy zaobserwować w przestrzeni publicznej, gdyby nie niepisany kodeks norm społecznych.

PROJEKT 3

La piel que habito (obiekt, 2017)

Obiekt inspirowany filmem Pedro Almodóvara "Skóra, w której żyję". To kostium z ekologicznej skóry, na której nadrukowałałam fragmenty ciała sfotografowanych osób. Praca skłania do refleksji nad tożsamością, seksualnością i relacjami międzyludzkimi. Czy fizyczność definiuje nas, czy jest jedynie powłoką?

dokumentacja z wystawy COMING OUT: BEYOND LABELS, pawilon Bliska 12, Warszawa

PROJEKT 4

Cykl, który ukazuje różne odcienie relacji łączących bliskie osoby. Traktuję związek jako formę symbiozy, w której stan jednego organizmu wpływa na drugi. Przedstawiam proces nauki wspólnego funkcjonowania, poszukiwania równowagi oraz zaspokajania zarówno indywidualnych, jak i wzajemnych potrzeb. Interesuje mnie pojęcie miłości, które nie mieści się w ramach żadnego kanonu ani definicji.

*wybrane obrazy z cyklu

